

Chiếc Thuyền Nô-ê

Kobo Abe

Cung Điện sách

Mục lục

CHIẾC THUYỀN NÔ-Ê

Abe Kobo

www.dtv-ebook.com

Dịch Giả: Cung Điền

Lão Nô-Ê là một vĩ nhân. Chính lão vẫn tự khoe về mình như vậy. Khi một người bạn của tôi hỏi lão thế nào là một vĩ nhân, lão trả lời là một người giữ nhiều chức vụ trong cùng một lúc. Tính theo kiểu đó thì lão nhất định phải là một vĩ nhân, vì lão giữ hầu hết mọi chức vụ trong làng. Trước hết lão là lý trưởng, rồi hiệu trưởng, tiếp đến là trưởng ty thuế vụ, thứ tư là cảnh sát trưởng, tiếp theo đó là quan tòa, cha xứ, rồi giám đốc bệnh viện, giám đốc vườn nho, ngoài ra lão còn giữ nhiều chức vụ khác khi cần đến.

Quần áo và cung cách bề ngoài của lão thật đúng với mỗi chức vụ. Này nhé, cái mũ đen như hai nửa vỏ trứng xếp cạnh nhau là dấu hiệu của ông quan tòa, và khuôn mặt lão với từng thớ thịt lòng thòng là dấu hiệu của ông giám đốc vườn nho. Đôi lông mày dài muối tiêu, và bộ râu nghiêm nghị là dấu hiệu của ông hiệu trưởng. Đôi môi tím nhạt, đầy như hai con hải sâm là dấu hiệu của giám đốc nhà thương, cổ áo xanh viền vàng là dấu hiệu của đức cha chánh tòa. Mã bề ngoài của một người thu thuế là cái túi da lớn, lão đeo vắt ngang vai từ phải sang trái, trong khi đôi ủng đen và khẩu súng lục đeo ngang qua vai từ trái sang phải khiến ai cũng biết lão là cảnh sát trưởng. Ngoài ra, người lão luôn luôn chói lòa với mẽ đai, dây ngù, huân chương. Mỗi một thứ này đều là dấu hiệu của những chức vụ khác.

Để xứng đáng với một vĩ nhân với nhiều chức vụ như thế, lão Nô-Ê có một chiếc xe đạp 12 màu dùng để đạp đi đây đó khắp làng, từ nhà này đến nhà khác, từng cơ quan này đến cơ sở khác. Chiếc xe đạp của lão được bôi dầu mỡ láng coóng như ngâm trong dầu. Chiếc xe đi êm ru bà rù, không gây một tiếng động, nhiều khi tưởng lão từ trên trời rơi xuống. Thiên hạ khiếp sợ mỗi khi lão xuất hiện đột ngột, vì khi lão Nô-Ê tới nhà của ai, lúc nào lão cũng bắt đầu bằng việc thu thuế, tiếp đó là uống một chai rượu. Nếu lão bắt gặp ai lầm bầm than vãn một lời gì, tức thì lão lôi ngay tới tòa án,

bắt phạt và xử tử hình. Rồi lão bắt đầu chất vấn. Mỗi một lỗi lại một phiên tòa. Lão kết thúc bằng một cuộc khám xét y tế cường bách, và lão luôn luôn kiểm ra được một chứng bệnh nào đó, bắt bệnh nhân phải mua uống một viên thuốc đặc biệt. Những viên thuốc kỳ cục này của lão phần nhiều chẳng có tốt lành gì. Mấy phút sau khi uống thì toàn thân nổi cơn ngứa, rồi bắt đầu thấy khó thở, mạch đập thụt xuống còn 50 nhịp một phút, cuối cùng mọi việc như mù mờ trước mắt, nằm liệt, bất động tới 3 hay 4 ngày, và vào khoảng 1 trên 10 lần thì có cơ đi chầu ông bà vào ngày thứ 10. Nhưng ngay cả nếu sống sót, cũng sẽ trở thành một kẻ què quặt cho tới ngày cuối cùng của cuộc đời. Chúng tôi biết khá rõ về những viên thuốc này, làm từ bột của một loại thuốc cực độc chết người Capitalan, nhưng lão Nô-Ê không khi nào dờn bước, chờ cho đến lúc cơn ngứa phát ra, và nếu vì một lí do gì mà cơn ngứa không xuất hiện, lúc đó sẽ có một cuộc xét xử, nộp phạt, rồi án tử hình-nghiã là dù thế nào đi nữa, chẳng một ai có lối thoát.

Thật ra cũng có một cách, nếu bạn biết đút lót bằng một khoản thù lao đặc biệt. Lúc đó lão ta sẽ cho bạn một loại thuốc vô hại, bề ngoài trông như làm bằng đất sét. Nhưng cái khoản tiền đặc biệt này cũng rất chi là đặc biệt, và nặng đến nỗi chẳng có ai kham trả nổi. Một đôi lúc, cũng có một vài người mà cuộc sống đối với họ là cả một cuộc tranh đấu đến nỗi nay phải buông xuôi, đành tình nguyện xin uống thuốc loại thông thường, khiến cho ông thầy thuốc phải xúc cảm và đau lòng.

Lão Nô-Ê trả lời tất cả như sau đây:

"Phải có một số người nào đó phải chết, và như vậy là như vậy. Các người biết rằng giữ một số nhất định người chết là bảo tồn sự hài hòa trong vũ trụ. Công việc của tôi là điều chỉnh tỷ lệ mức chết. Đã phải mang bao nhiêu là trách nhiệm khác rồi đây còn là một gánh nặng cực kỳ của tôi. Các người có biết hay không? "

Ai mà trả lời không, lập tức bị mang ra tòa . Đối với dân làng, lối giải thích này cũng đủ thuyết phục được họ . Đối với người tin vào học thuyết

Nô-Ê thì thật là hoàn toàn hợp lý.

Để bạn hiểu thế nào về cái học thuyết này và cũng cho bạn chấp nhận các sự việc xảy ra liên quan dây mơ rễ má đến chiếc thuyền mà tôi sẽ đề cập tới, tôi nghĩ cũng phải nói một đôi điều về cái học thuyết này. Đây là điều đầu tiên chúng tôi học tại trường mỗi ngày một giờ, và cứ thế tiếp tục hàng ngày cho đến suốt 3 năm tiếp theo, chúng tôi được nghe đi nghe lại, và lại thêm một lần nữa vào lúc ra trường, lời khuyên răn cuối cùng trong bài diễn văn tốt nghiệp. Đó là điều duy nhất chúng tôi được dạy dỗ. Lão Nô-Ê luôn bận rộn với bao công chuyện nên lão chỉ có thể dành cho trường một giờ trong một ngày, và vì vậy chẳng còn có bài vở nào khác. Học thuyết này là điều cốt lõi của đời sống trong làng. Bạn không thể hiểu được việc trong làng mà thiếu cái học thuyết này.

Thật là may, tôi còn có ở đây tờ păm- phờ- lết chính thức mà lão Nô-Ê dùng làm sách giáo khoa. Nó cũng ngắn thôi, nên tôi xin dẫn nguyên văn.

"Xin chào toàn thể bà con dân làng, cũng như toàn thể các em học sinh. Mọi người may mắn được hoàn toàn che chở bởi tôi, bậc vĩ nhân Nô-Ê. Các người đều là những kẻ có may mắn. Nhân danh cá nhân tôi, tôi bảo đảm hạnh phúc của các bạn. Thế thì tại sao các người lại gọi tôi là một thằng già râu rệu? Đúng là không xác đáng, không cần thiết, và không có gì nhục mạ hơn nữa. Hãy vểnh tai nghe cho thủng trong khi tôi giảng giải. Các người thừa biết là không phải tôi uống vì thích thú gì. Những thứ đó vị cũng chẳng có ngon lành gì. Thật ra ai mà uống nhiều như tôi đây cũng bắt đầu thấy chán ngấy. Nếu các người không tin lời tôi thì đầu óc các người thật là nhỏ nhen. Dù thế nào đi nữa lý do tôi uống rượu là như sau. Trước tiên, trách nhiệm của tôi là giám đốc và kiểm soát vị rượu, một đặc sản của làng ta. Chuyện này dĩ nhiên là đúng rồi, không có trật vào đâu được cả. Là một thầy thuốc, tôi nhận thức được sức tàn phá kinh khủng của căn bệnh nghiện rượu, thế mà tôi lại cứ phải uống để làm bổn phận của mình. Điều này có đủ

chứng tỏ hay không cái tinh thần cao quý của tính vị tha của tôi? Dĩ nhiên là đúng phóc rồi.

Điều thứ hai, trong thời niên thiếu, tôi đã khắc khổ rèn luyện để đảm trách những chức vụ quan trọng mà tôi hiện đang giữ. Và một hôm tôi tự thấy thật quả có hơi quá độ, tự nhiên có Ông Chúa Jehova hiện tới trước mặt tôi. Ông ta nói điều gì đó, nhưng tôi không còn nhớ ra ông ta nói điều chi. Cuối cùng hình như ông ta nói với tôi: này uống đi, hãy uống đi. Và từ đó ông ta lại hiện ra mỗi lần tôi uống ba chai hay hơn nữa. Tôi càng uống thì lại càng hiểu rõ ràng hơn những điều ông ta nói. Thấy có hiệu quả quá, tôi càng uống nhiều hơn nữa. Lòng tin cứ dẫn tôi theo hoài con đường đó. Vì vậy tôi mới ra cái luật là mỗi lần tôi tới thăm nhà một trong các người, tôi phải được uống một chai rượu. Các người phải cảm ơn cái luật đó mới được.

Sau đó tôi trở thành thân thiết với Jehova, ông ta kể cho tôi biết hết tất cả sự thật từ thuở khai sinh ra thế giới cho chí tới luật pháp của loài người. Bây giờ các người hãy nghe tôi nói đây. Ai mà không tin tôi thì sẽ bị tội tử hình. Từ thuở ban sơ hỗn mang, chẳng có gì cả. Trên dưới, trái phải chẳng có gì ráo. Thế rồi một hôm, trôi nổi đến cái khoảng hư vô đó hai vật. Một là Jehova, và vật kia là người bạn quý nhưng trái ngược hẳn với Jehova: quý Satan. Cả hai đều là những vật chắc chắn, đi theo một quỹ đạo định sẵn. Nhưng đó là việc xưa lắm rồi, trước cả khi có khái niệm về đơn vị đo lường, vì vậy tôi không thể nói chắc chắn là thời gian khoảng bao nhiêu. Sau một thời gian, cả hai đều nóng lòng muốn ra khỏi khoảng quay cuồng hỗn độn không ngừng ấy. Cả hai đều muốn đo sức với nhau, xác nhận quyền lực thống trị trên kẻ khác. Họ thương thuyết với nhau và nghĩ đến phương cách phải làm gì. Dĩ nhiên, thoát tiên không ai biết rõ tên mình là chi cả, vì vậy trước nhất, cả hai phải quyết định ai là Jehova và ai là Satan. Cả hai đưa tới cuộc ẩu đả tay chân, và thế là Jehova có tên là Jehova, và Satan trở thành Satan.

Tiếp đó để có một thế giới có thể quản lý được, cả hai quyết định chia thế giới ra trên dưới. Trước tiên Sa Tăng lấy ngón tay vẫy đại một cái và nói đây là trên, và phía kia là dưới. "Được rồi há?"

- Đếch vào. Jehova phản đối. Trên dưới không thể theo lối cổ lỗ sĩ như thế được. Trên dưới phải rõ ràng, hai chiều khác nhau, tựa như đầu đối với chân, mồm đối với hậu môn.

- Thế thì tại sao phải như thế?

- Như vậy mới tiện lợi hơn.

- Tiện lợi nghĩa là thế nào cả?

- Chia trên dưới là như vậy.

- Hừm. Satan mở miệng. Cái hướng đầu tao chỉ, là ở trên, và cái hướng chân tao chỉ, là dưới.

- Hừm- Jehova tiếp. Bây giờ mày nói như vậy, cả hai đều đi về phía trái ngược nhau, có đúng vậy không? Nếu chúng ta đi theo lối của mày thì đầu của tao phải theo hướng đi xuống, và chân là hướng đi lên. Eo ơi!

- Thôi mà, nhận đi. Cái gì cũng là phiên phiên cả.

- Thôi thế thì cũng được. Chúng ta phải có một cái gì làm chuẩn.

- Ờ đúng đấy. Chúng ta phải dùng cái gì bây giờ?

- Để đánh dấu đâu là trên, chúng ta có thể cắt cái đầu của mày, và lấy từ đó làm chuẩn.

- Và cắt cái đầu của mày để lấy từ đó là giới hạn của bên dưới?

- Không, không được. Khi đã xác định rõ ràng đâu là trên thì phần dưới ở đâu là dĩ nhiên rồi.

- Đếch có công bằng. Sa Tăng lồng lộn mở miệng lên tiếng. Mà muốn cắt phăng cái đầu của tao. Mà đừng có hùng mà đụng đến một móng tay của tao .

Cả hai bắt đầu cãi nhau. Nhưng cả hai đều là những người đàn ông, nên họ mau chóng giảng hoà với nhau. Sau đó Satan đề nghị như sau:

- Này anh bạn Jehova ời, tại sao hai đứa chúng ta không bắt tay ngay vào việc. Xung quanh chúng ta là một nguồn năng lượng vô kể : nguồn điện tử dương tính, cân bằng bởi những điện tử âm tính. Chúng ta chỉ cần phá vỡ chúng ra và tạo ra năng lượng. Chúng ta có thể chế tạo ra đủ loại nguyên tử và hạt nhân, giữ chúng chồng lên nhau cho tới khi chúng ta có vật chất.

Jehova vỗ hai tay tán thành.

- Này anh bạn, tớ cũng đang có cùng ý nghĩ như vậy.

Nói xong, cả hai đều bay về hướng đầu với tốc độ 29, 979,000,000 cm / giây, và sau khi bay vào khoảng 4 phút thì mỗi người bắt đầu bắt tay vào việc của mình.

Trong suốt một năm, Satan tạo ra một khối cực lớn bằng một chất bốc cháy rừng rực 6000°C và có đường kính 13,190,600 km . Đó là mặt trời. Trong thời gian đó, Jehova chỉ lang thang, đào xới chỗ này chỗ nọ nhưng chẳng được việc gì cả.

- Thế này nghĩa là thế nào? Satan kinh hoàng thét lên.

Với một thái độ hoàn toàn bình thản, rất Zen (cứ thử nghĩ thật kỹ mà xem, các bạn, về cái nghĩa của chữ Zen này), Jehova trả lời:

- Tao có một chương trình. Công việc này quá đơn thuần, nên tao chẳng muốn làm chi thêm nữa. Ngoài ra, tại sao tao với mày lại cùng làm một công việc? Lại chỉ càng tổ làm khó khăn ra không còn biết công việc tiến hành ra sao nữa. Vì vậy tao đã quyết định lấy một vài nguyên liệu của mày, chế biến và cho nó một cá tính đặc biệt.

- Mày đúng là đồ trốn trách nhiệm. Mày chỉ kiếm toàn chuyện dễ dàng thôi.

- Tao mất bao nhiêu thì giờ nghĩ ngợi trong đầu. Chẳng có chớ gì mà phải kích động như vậy. Tao không hề có ý định tìm lợi thế một tí gì cả.

- Nhưng mà, ê, mày muốn nói chuyện này cũng có thể kết thúc bất lợi hay sao?

Jehova không trả lời. Lão chỉ nhoài người ra, lấy một tay dè trên mặt trời của Satan mới tạo ra và lay hết sức. Rồi trong vô số những tia lửa nhỏ bắn ra, 9 mảnh nhỏ bay ra. Jehova chăm chú nhìn chúng một lát, nhoài người chộp lấy một vật gần lão theo thứ tự thứ hai, đoạn lấy tay lăn tròn, mím môi thổi như thổi cho nguội một củ khoai nóng, và thế là trái đất được thành hình.

Thế rồi Satan nổi điên lên, nhưng lão ta ghét cay ghét đắng bạo lực, và để hả cơn giận, lão ta bay vòng vòng, làm bắn ra biết bao nhiêu cơ man những tia lửa trong khắp vũ trụ. Thế là những ngôi sao được thành hình. Rồi hàng triệu, hàng tỉ năm trôi qua...Dường như vừa sức nhớ đến một chuyện chi, Jehova lớn tiếng ới ới gọi Satan:

- Này Satan ới, tao xong rồi. Hãy xuống dưới đây và nhìn này.

- Dưới đây là ở đâu? Âm thanh giọng của Satan còn đầy giận dữ. Có phải " xuống " chỉ là một " hướng " ? Mày nói như thế đó là một " chỗ " không bằng ?

- Chuyện đó lại là một chuyện khác. Mà cũng có một phần trách nhiệm trong đó. Mà đã làm ra bất kể bao nhiêu là thiên thể. Chúng ta phải nghĩ lại tất cả khái niệm về chiều hướng, theo nguyên lý của thuyết tương đối. Nếu mà muốn giữ quan niệm nguyên thủy thô sơ của chúng ta, và thêm mắm muối vào, thì tốt hơn là nên sửa chữa lại quan niệm trên dưới lấy quả đất làm trung tâm. Nói một cách khác, nên chia vũ trụ ra làm hai: thiên đường và hạ giới.

- Mà nghĩ rằng chúng ta không cần làm gì thêm ở bên trên nữa ? Theo mà thì bao nhiêu chuyện tao làm là công cốc hay sao ?

- Ồ, không. Trái đất đâu có nghĩa lý gì nếu không có mặt trời ? Mà chỉ cần tới đây và nhìn trái đất mà tao làm ra từ mặt trời của mà. Mà sẽ thấy cảm kích. Chẳng cần chớ gì đến khái niệm lên và xuống của mà cả.

Theo hướng chỉ ngón tay Jehova, Satan thấy hai con người bé tí teo. Cả hai chẳng biết làm chi cả, chỉ có ngáp dài. Đó là A Dong và Evà, tổ tiên đầu tiên của loài người chúng ta.

- Mà sẽ làm gì với những thứ đó ? Satan đặt câu hỏi, cố dè nén điều thích thú mãnh liệt đang dâng trào lên.

- Thực hiện đến nơi đến chốn ý định ban đầu, đó mà! Jehova gợi ý : tao đã tạo ra những diễn viên để chúng nô đùa với nhau, tìm hiểu nhau theo bản tính của vật chất. Chúng sẽ hành động và thay đổi theo cái lý đương nhiên không cần đến sự trợ giúp của chúng ta. Trò chơi này còn nhiều khê hơn bất cứ trò chơi khác, và chúng ta sẽ ngắm xem không bao giờ biết chán.

" Nhưng chúng chẳng có gì thay đổi cả. "

" Chờ đấy mà xem. Hai đứa nó tao đã xong đâu ! Còn thiếu một vật nữa. Khi tao thêm vào thì cuộc vui thực sự mới bắt đầu. Mặc dầu đối với chúng, nó sẽ mang lại bi kịch và nước mắt. Tao không muốn chịu trách nhiệm về chuyện này. Tao sẽ để cho chúng tự lo chuyện sa ngã của chúng . Tao chỉ

cho chúng cây táo, và yêu cầu chúng đừng ăn trái táo. Chỉ cần bảo như thế, chắc chắn là chúng sẽ ăn. Một khi chuyện đã xảy ra, tao sẽ nói với hai đứa nó đó không phải là lỗi của tao, mà hoàn toàn là lỗi của chúng khi chúng không nghe lời tao.

- Có phải mà đã sắp đặt từ A đến Z rồi phải không ?

- Đó là nguyên lí thống trị. Nhưng mà này, Satan - Jehova tự nhiên thận trọng, dẫu bề ngoài làm như là vô tình- Tao không hề có một tí ý định nào muốn thưởng thức một mình vở tuồng này. Một nửa công lao là của mà. Nhưng mà hãy nhớ những gì đã xảy ra trước đó. Để tránh mọi phiền phức sau này, chúng ta nên phân chia quyền lợi từ ngay bây giờ. Mà muốn lấy phần nào ? Thiên đường hay hạ giới ?

- Thiên đường hay hạ giới ?

- Đúng rồi, một trong hai. Chắc chắn mà không muốn lấy thiên đường. Chẳng có ai muốn cả. Ít nhất là tao không muốn. Nhưng tao không biết, có thể mà muốn ?

- Không, cảm ơn mà.

- Đúng như tao đã nghĩ. Vậy bây giờ mà nghĩ thế nào nếu chúng ta cho là mặt trái đất bao gồm cả thiên đường ?

- Như thế phần còn lại, chẳng có gì cả. Như vậy dĩ nhiên tao sẽ lấy thiên đường.

- Sao, thật hả ? Nhưng này không, hãy chờ đó. Tao chưa có giải thích hết mọi chuyện, nên tao không bắt bẻ từng lời nói của mà. Tao đâu hèn đến như thế ! Hãy chờ đến lúc tao giải thích mà nghe cái gì nằm dưới mặt đất, trong địa ngục, rồi mà cứ nhẩn nha, so sánh với thiên đường và quyết định mà muốn gì. Trước tiên dưới trái đất đầy ứ là những chất rất đặc, rồi có cá, có giun, có ấu trùng . Và những động lực mạnh mẽ kiểm soát những sự việc

trên trái đất như các mỏ khoáng kim loại, nguồn nước, nguồn nhiệt trong lòng đất, lực ép trái đất. Và không chỉ có những thế mà thôi đâu. Trước đó, theo lối của con người, A Dong và Ê Và sẽ chết và sẽ thành linh hồn. Linh hồn là những cư dân thực thụ của địa ngục. Con người sinh sôi, nảy nở, nhưng cuối cùng ai cũng phải chết. Tuy thế, linh hồn không chịu một sự biến thể nào khác, và chúng cứ tăng dần mãi. Mà có thể nói con người trên trái đất chỉ có một cuộc sống tạm bợ, trên đường trở thành linh hồn và sống trong địa ngục, chúng tranh giành, chen lấn không ngừng. Đó là điều ta nên coi chơi.

- Nhưng có chắc chắn là tất cả mọi người đều phải chết ?

- Nhất định 100 phần trăm. Chúng được cấu tạo bởi những protein phức tạp. Mà cứ nhìn thì thấy.

- Được rồi, tao lấy địa ngục.

Chuyện xảy ra sau đó cũng y như truyền thuyết của ông cha chúng ta. Jehova lập thành vương quốc của Jehova và kiểm soát cuộc sống trên trái đất. Lão vui thú nhìn nỗi sợ sùng sốt cũng như nỗi buồn phiền và tội lỗi của A Dong và Ê Và. Lão cũng vui thú nhìn cả hai ăn nằm với nhau, vui thú trước chuyện li kỳ hồi hộp về những cuộc chiến giữa các thú dữ. Trong khi đó Satan trở lên sốt ruột vì không thấy A Dong và Ê Và có triệu chứng gì tỏ ra sắp chết. Cơn thịnh nộ của lão hiện ra dưới hình thức những cuộc động đất.

Bao nhiêu chục năm trôi qua, tới lúc Cain và Abel ra chào đời . Động đất xảy ra càng thường xuyên và dữ dội, nên Jehova bắt đầu lo lắng. Đến khi ông ta xếp đặt cho Cain giết Abel.

Nhưng các người nghĩ linh hồn Abel ra sao ?

Này, hãy nghe đây. Các em học sinh và bà con cô bác trong làng .Hồi tất cả những người sống hạnh phúc dưới sự che chở của vĩ nhân Nô-Ê , các

người biết rằng khi có ai chết, xác người ấy sẽ rửa nát thành các bon, can xi, lân và những nguyên tố khác. Nhưng các người có biết nguyên tố nào gọi là linh hồn không ? Không. Đó là khoa học.

- Cái này là cái gì vậy ? Satan rống lên trong cơn giận dữ.

- Cái này là cái nào vậy cà ? Jehova trả lời một cách ngây thơ.

Tới khi Satan biết mình bị lừa thì đã quá trễ. Jehova đã kiểm soát trái đất một cách chặt chẽ, và lão không có lối thoát. Lão gầm lên, than vãn trong sâu muộn. Lão than khóc nhiều đến nỗi nước sông Euphrate bắt đầu tràn ra khỏi bờ và Jehova trở lên lo sợ . Do đó ông ta trở lại nói với Satan : này Satan, mày phải hiểu linh hồn là cái gì. Nếu không hiểu thì chúng coi như không có . Này Satan, mày phải tin rằng linh hồn của Abel đã tới với mày. Linh hồn nó đây này, mày thấy thế nào ? Bây giờ thì mày thấy linh hồn có hay không ?

Satan , thay vì đêm ngày than khóc mà chẳng được gì hết, quyết định làm theo như lời Jehova, và khi lão làm như thế, lão có cảm tưởng rằng lão kiểm ra linh hồn của Abel. Jehova lạnh lùng lên tiếng :

- Điều rắc rối ở đây là có quá ít linh hồn ở chỗ mày, vì vậy khó mà có thể kiểm ra chúng. Theo quy luật biện chứng : lượng chuyển thành phẩm, khi có nhiều linh hồn tới, mày sẽ nhìn thấy chúng dễ dàng hơn. Không những chỉ có thế, theo tính toán của tao, trong khoảng dưới 5,000 năm nữa, một thằng tên Dante sẽ tới thăm mày, ráng sống đi.

Nghe như vậy, Satan cảm thấy thật an tâm. Nước sông Euphrate hạ xuống, và thời gian trôi qua.. Như các người biết, nhân sinh trôi nhanh như một giấc mộng. Adam, Seth, Enos, Caiman, Mahaleel, Jarred, Enoch, Methuselah, Lamech, bao nhiêu thế hệ đã đi qua.

Và cuối cùng chúng ta đến thế hệ này, thế hệ của vĩ nhân Nô-Ê.

Hỡi các anh, hỡi các chị. Đó là sự việc đã xảy ra, và đến ngay cả ngày hôm nay, Jehova vẫn theo dõi chúng ta với đầy thích thú, và Satan vẫn khoái trá kiểm điểm từng ngày cái chết của chúng ta . Ở điểm này, phải nói là có một sự cân bằng hoàn toàn, một sự hài hòa của vũ trụ . Chúng ta ai cũng phải tới lượt chết, và chúng ta ai cũng phải biết chia sẻ nỗi đau khổ và sự hỗn loạn. Khi nào Jehova và Satan còn giữ mối hòa thuận, nước sông Euphrate vẫn còn ở trong lòng sông, và người người đều hạnh phúc.

Như vậy, hỡi các bạn, đó là châm ngôn, là nguyên lý, sự thật của vũ trụ . Hãy nghe những lời của vĩ nhân Nô-Ê, và hãy tin tưởng . Hãy cùng nhau diệt hết những ai không tin tưởng.

Nay ký

Nô-Ê.

Vĩ nhân kiêm thị trưởng xứ Jehova, kiêm chức sắc giữ 12 chức vụ.

Khi Lão Nô-Ê đã khá trọng tuổi, một hôm cha tôi đi ngang trước mặt lão lúc lão đang đạp xe đạp. Bị bất ngờ, lão loạng quạng không giữ vững tay lái. Để trừng phạt, cha tôi bị tội tử hình. Cũng vào khoảng thời gian đó, đứa em gái của tôi phải trải qua cuộc khám sức khỏe cưỡng bách của Nô- Ê, phải tình nguyện uống viên thuốc độc làm bằng bột Capitalan, và cuối cùng từ trần. Tuyệt vọng, mẹ tôi cũng tới xin một liều thuốc kỳ cục cùng loại, và chết như bà mong muốn. Ông anh tôi nổi giận, và thay vì trả lời những câu hỏi về giáo lý, thì anh ấy lại khạc nước bọt, và cũng bị xử tử hình. Vì vậy tôi trở thành cô cút, và tôi cũng chẳng còn gì mà phải sợ cái luật khủng khiếp là bất cứ ai trốn khỏi làng sẽ bị xóa sổ suốt đời và toàn gia bị tru di. Do đó, vào một đêm tối trời, tôi bơi qua sông Euphrate, trốn khỏi làng.

Ngôi làng hoàn toàn cắt đứt với thế giới bên ngoài, được bao vây bởi một bức tường cao, và canh giữ bởi những đứa con của Nô-Ê, tên Shem, Ham và Japheth và bộ hạ. Khi cần có cuộc gặp gỡ với thế giới bên ngoài, tỷ

dụ như buôn bán, chỉ có mấy thằng con của lão là được phép ra bên ngoài bức tường. Vì vậy khi tôi thoát thân được ra ngoài, cái gì cũng đều lạ lẫm và mới mẻ đối với tôi. Và tôi bắt đầu học tất cả những gì tôi có thể học hỏi. Tất cả những gì còn tồi tệ hơn ở trong làng, tất cả những gì tốt, tiên tiến hay lạc hậu, tôi đều học lấy học để như ăn tươi nuốt sống. Và sau một thời gian rất lâu, sau khi đã đi hết nước này sang nước khác, dần dần tôi học được biết thế nào là suy nghĩ một cách hợp lý.

Mười năm trôi qua.

Một hôm tôi quyết định trở về làng. Ngay lúc vừa mới có ý định này thì lòng tôi tràn ngập nỗi nhớ quê nhà và nỗi hận thù tôi giữ mãi trong lòng trong bao nhiêu năm qua. Tôi không thể xa làng thêm một phút nào được nữa. Ngoài ra vì nạn khan hiếm nhân công, ngôi làng thường có tục lệ nhận những người ngoài. Mười năm qua, tôi đã thay đổi cả trong lẫn ngoài, không sợ bị nhận ra.

Vào làng, thật là dễ dàng như tôi trù định, mà cũng chẳng đúng như tôi dự trù. Tôi có thể vào làng một cách dễ dàng, nhưng không phải vì truyền thống hiếu khách của làng. Thoáng nhìn qua, tôi biết ngay làng đã thay đổi. Bức tường quanh làng đã đổ nát, và không thấy dấu hiệu nào về sự có mặt những đứa con trai của Nô-Ê hay bọn tay chân. Cửa làng rộng mở, và lối vào làng đầy cỏ dại, có vẻ bị bỏ bê từ lâu. Tất cả mọi vật trong làng, sau bức tường đều quá thay đổi. Những cánh đồng trồng nho mờ mờ mịt, trước kia rực rỡ, nay chẳng còn gì, đầy cỏ dại mọc chen chúc, những căn nhà đổ nát, xiêu vẹo, tường đầy lỗ hổng, chỉ là nơi trú ngụ của lũ chim trời, sóc hoang. Tôi từng sờ đi qua ngôi làng vắng vẻ, trên những con đường đầy cỏ hoang mọc khắp lối. Tôi tới một khoảng trống, từng từng một tòa nhà kiến trúc kỳ quặc. Tòa nhà ở dưới chân một ngọn đồi nhỏ, trên đó có một phiến đá lớn, có tên là Trầm tư thạch, nơi mà Nô-Ê thường dùng để thờ phượng Jehova và cũng là nơi họ hàng nhà lão tụ họp ăn uống. Một tòa nhà lớn hình

tựa như một chiếc giầy bằng gỗ mòn gót. Tòa nhà này không có ở đây vào thời tôi còn ở trong làng.

Tiến gần lại, tôi hết sức ngạc nhiên khi khám phá ra đây là một chiếc thuyền. Với cái thuyền đồ sộ và ở xa mãi trong nội địa như thế này, không hiểu họ định làm cái chó gì đây ? Chiếc thuyền bề cao cỡ 30 m, và bề dài ít nhất cũng phải tới 100m, to cỡ một cái thuyền đánh cá voi. Có lẽ lão Nô-Ê sẽ hạ thủy thuyền này từ đây để cho nó nổi trên sông Euphrate. Tại sao, chiếc thuyền to như thế này thì chắc chỉ để ngăn nước sông dâng thôi !

Càng tới sát bên tôi mới thấy chiếc thuyền này mới đóng được nửa chừng đã bị dẹp bỏ, và đã lâu năm không có người ngó ngàng tới. Tôi thầm nghĩ chắc chắn là giữa công việc đóng thuyền và sự hoang tàn của ngôi làng phải có một mối liên hệ sâu xa.

Đột nhiên tôi thấy một lão già đang lơ đãng ngồi chồm hổm trên Trầm tư thạch ở trên đỉnh đồi. Lão ta cũng nhìn thấy tôi, và bắt đầu nhòm dậy với thái độ bối rối kỳ lạ, nhưng rồi lại cúi gập mình xuống và nhìn tôi với ánh mắt sợ hãi. Tôi mỉm cười chào như để trấn an lão .

- Ông hẳn là du khách qua đây ?

Lão ta lên tiếng và ngồi xích ra để có chỗ cho tôi. Dĩ nhiên tôi nhận ngay ra lão già này là Nô-Ê. Giờ đây lão mặc một cái áo choàng quê mùa bẩn thỉu, chẳng còn sừng lục cũng như giầy ủng, cũng chẳng còn giầy xích bằng vàng. Khuôn mặt với mảng thịt hai má lòng thòng xệ xuống, một bộ râu dài, cái môi dưới dầy, tái mét, không có nhâm đi vào đâu được. Tôi lên tiếng :

- Đây, chỗ này trước kia chắc phải hoành tráng hơn nhiều ?

- Ờ phải rồi. Đúng là lỗi của bọn dân làng ngu xuẩn. Bọn ngu xuẩn. Bọn ngu xuẩn. Bọn ngu xuẩn !

- Chiếc thuyền kia là chi vậy ? Tôi cất tiếng hỏi, cố gắng trấn áp nỗi ước muốn được đắm vào mặt lão.

- Đó là chiếc thuyền trứ danh Nô-ê. Chắc hẳn ông bạn đã được nghe nói đến chiếc thuyền này. Cái bọn ngu ngốc, chúng bỏ làng và chiếc thuyền trước khi chiếc thuyền được hoàn thành. Nhưng thế nào cũng phải làm cho xong, không thể để xảy ra như thế này được.

Cái cổ của lão rút vào giữa hai vai, trong một động tác co giật kỳ quặc. Với những ngón tay ngắn, xương xẩu, lão cào không khí, rồi lão ta nhìn chăm chú vào tôi và hỏi.

- Này lũ khách, ông bạn có rượu cho lão một hớp.

Tôi có rượu, nhưng dĩ nhiên lắc đầu trả lời không. Lão khục khặc trong cổ họng, nín hơi thở một lát, rung rung như đau đớn, rồi đột nhiên lão thở hắt ra, hầu như toàn thân lão không còn giữ gì nữa, và lão nói luôn một mạch không ngừng, không có ngay cả một giây để thở :

- Lão Satan nổi mối nghi ngờ. Lão ta nhất quyết cho rằng chẳng có vật gì gọi là linh hồn cả. Lão kiên quyết cho là Jehova đã chơi khăm lão một vố nữa. Vì vậy lão nhập tâm là dẫu Jehova có nói gì để dỗ dành chẳng nữa, lão cũng nhất định không chịu ngừng khóc. Lão quyết định sẽ khóc, sẽ khóc mãi cho tới khi nước sông Euphrate dâng cao, tràn ra khỏi bờ, và ngập tất cả. Jehova nói với lão :

- Này anh bạn Satan ơi. Đó chỉ là vấn đề số lượng thôi mà. Tất cả chỉ cần có thêm một vài linh hồn nữa thôi.

Satan lên tiếng :

- Cứ như thế này thì tốt nhất. Tao sẽ làm chết đuối hết thấy mọi người.

Nghe như vậy, Jehova đành chịu thua, mới nói :

- Được rồi, Satan. Nhưng hãy đợi một lát. Cho tao chút thời gian chỉ để cứu gia đình này thôi. Thời gian đủ để cho gia đình Nô - Ê, con người chính trực nhất, con người cao quý nhất, và là con người vĩ đại nhất trên trái đất này, đóng một chiếc thuyền để chống lại cái nạn lụt nước mắt của mày. "

Chiếc thuyền này vẫn chưa hoàn thành. Satan chắc sẽ mồi mọt vì chờ đợi. Lão làm sao mà giải thích cho Jehova được đây Đúng là bọn khốn kiếp. Thế thì tới ngày tận thế rồi !!

- Thế nhưng nếu chỉ có mỗi cụ và gia đình cụ được cứu thoát, với những người khác cũng là ngày tận thế mà thôi, có phải vậy không ?

- "Ồ không, ồ không. "- Câu hỏi ranh mãnh của tôi không hề làm lão ta bối rối một chút nào cả- " Ngay cả cái bọn ngu ngốc đó cũng đều nói như vậy . Không phải thân xác chúng trước sau gì cũng phải ra ma hay sao ? Mà tại sao chúng lại than thở khi cái chết mang lại sự hài hòa của vũ trụ. Lão đã phác họa làm một căn phòng đặc biệt trên thuyền để tồn trữ những di tích về đời sống của bọn chúng. Lý do là, với cách đó, lão có thể bảo tồn được ký ức của bọn chúng cho thế hệ sau này, hơn là chúng có thể làm cho chúng. Không những thế mà thôi, trong suốt thời gian bọn chúng làm việc trên thuyền, lão đều nuôi cho chúng ăn uống. Ngay cả không có lụt lội thì chẳng lẽ nào chúng cũng chết. Lão cũng chẳng hiểu chúng phải than vãn điều chi?

- Và Cụ cho chúng ăn với tiền thuế của làng ?

- Dĩ nhiên. Ông bạn biết lão là lý trưởng cái làng này ?

- Thế thì như vậy cụ bắt chúng phải trả tiền cho bữa cơm của chúng ?

- Phải, đúng rồi. Đời là thế mà . Dù sao chẳng nữa, nạn hồng thủy sắp xảy tới. Tất cả trước sau gì rồi chúng cũng chết. Như vậy chừng đó có gì đáng bàn đâu? Nhưng chúng lại không thích như thế . Đúng là đồ ngu ngốc. Đồ cút đái.

- Sao tôi không thấy nước sông Euphrate có triệu chứng gì như đang dâng lên cả !

- Đó chỉ là ước hẹn thôi. Satan đã ước hẹn với Jehova đợi cho đến khi nào chiếc thuyền này đóng xong.-Lão ta rên rỉ- " Khổ một cái không biết Satan sẽ làm gì khi lão ta khám phá ra chiếc thuyền bị bỏ dở ".

Tôi quyết định bỏ mặc lão Nô - Ê cùng chiếc thuyền, và quay lưng đi khỏi, vĩnh viễn không trở về làng nữa. Tất cả những gì tôi hy vọng là truyền thuyết kể về lão già ngu xuẩn, nghiện ngập này sẽ được kể lại một cách trung thực.

Tháng Giêng năm Chiêu Hoà thứ 27 (1- 1953)

Dịch xong ngày 14- 5- 2008.